

ΤΙ ΠΑΙΖΟΥΝ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΜΑΣ

Θέατρον Παλαιώννυ: «Ντόλυ» — Αθήναιον: «Ιερὸν —
"Άλσος» — Θ. Κοτοπούλη: «Καραγκιόζης». — Κυβέλης:
Τὸ «Μαῦρο καὶ Ἄσπρο». — Οἱ «Νεόπλουτοι».
«Ἡ Γυναῖκα καὶ τὸ Νευρόσπαστον».

Ἡ «Ντόλυ» εἶναι τὸ εἶνός ἔργον ποὺ ποιεῖται εἰς τὸν Παλαιώννυ. Ὑπόθεσις ἀντιπαράθετος, μουσικὸν τὸ ἴδιόν. Μία μικροδία ποὺ τομίζει κάποιον ἑκατομηνιαῖον γὰρ μοιραῖα τῆς (γιατὶ ἔχει 15 χρόνια ποὺ δὲν εἶδε τὸ μπαμπὰ τῆς χωρισμένον ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς) καταφθάσει ἐνα ὄρατον πρὸς αὐτὸν αὐτὸν, σφοδρῶς ἀποκάθεται εἰς τὸ μέγαρό του καὶ φρεσκά... τὰ ψήφου. Ἰδοὺ ἡ ὑπόθεσις, ἀρετὰ πρωιμότητι καὶ ἀρετὰ κινητικὴ γὰρ τὰ εἶναι καὶ ἐπαρκῶς γαργαλιστικὴ.

Ἐνας ἠθοποιὸς ξεχωρίζει εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ δὲν εἶνα ἀτυχῶς Ἕλληρ. Ἄλοιοι μὲν δὲν θὰ ἠμωροῦσι νὰ εἶνε! Ἐχει πάρα πολὺ πνεῦμα τοῦ θεάτρον, ἔχει πάρα πολὺ αἴρα πολιτισμένον. Τὸν ἔβλεπα γὰρ πρώτην φορὰν ἀλλὰ δὲν ἐχρηιάσθη γὰρ μίσηρον καθόλου, μόλις πρωτοεβήσθη εἰς τὴν σκηνήν. Ἐφθασε γὰρ ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ἄπειρον ὑπεροχὴν τοῦ ἐπὶ τῶν στυγαθίων του, ἕως ἀληθινῶν, φαντασία πολιτισμένον καλλιτέτην, ζωηρότης διαβολομένη καὶ ἔμως πόσον μετρημένη, ὅρατον χρηνομετρικὴ, χορευτικὴ διφθῆρις, ἐνα συμπληρωματικὴν τὴν εἰς τὴν κίνησιν τοῦ κεφαλοῦ καὶ τοῦ σώματος του μενομήτων τῶν γέρον γλυττὸ ὄρατοκορμία, ἐνα ὅτι ἀθηναϊκὸν (εἶνα χρόνια τὰ δὲν εὐδοκίμει εἰς τὸ θεάτρον μας ποὺ τὰ μὴ κλαίῃ τὰ σαρκικὰ ποὺ πλήρως ὁ ἀφῆρις του γὰρ τὰ τὸ φρεσκά) φωνὴ συμπληρωτικὴ, παίξιμο διὰ στρογγυλάδα, καὶ πόσον μαλακὸ, ἀπαλὸ. Μία δασις, ὁ Ρόσος Ἀρτάτοφ.

Ὁ κ. Κλάρις τὰ προσπαθῆν γὰρ μιᾶς οἰκίωτα. Θὰ μιλοῦσι εἰς πολὺ καθαρότερα τὴν ἡρώσιν μας ὅσο γὰρ τὸ οὐλοτικὸ σφοδρῶμα τῶν ἀτέλειων οἰκίωτα μὲ τὰ ὅρατα παραμορφῶσι τὰ ἑλληνικὰ του αὐτὸ εἶναι ἀδυσχετέτην γὰρ καμνὰ δεκαετῶν χρόνιων. Ἄς ἐλεύσῃμεν οὐκ ἡ ἀποκρίσῃς μας θὰ παύσῃ ἕως τότε καὶ ὁ ἀπακρίσῃμεν ἕως τότε ἡδυσχετέτην Ἕλληνας ποὺ δὲν θὰ μᾶς οἰκίωσι τ' αὐτὰ. Ἐὰν ἐπὶ τῆ μεταξὺ μεταρῶσι ὁ κ. Κλάρις τὰ γείνη ὄλιγον περισσότερο εὐθενοσι...

Ἡ δ. Καρμένη ἀνυπόθεσι. Δὲν ἔχει καμνὰ δουλειὰ σὺν θεάτρο. Πάρα πολὺ ἐπαρῶσι καὶ πάρα πολὺ ἀκατέτακτοι, ἀσφαλῶς ἀκατέτακτοι καὶ γὰρ κάθε δευτερολογία. Αὐτὸ δὲν ἔχει ἔγρος ταλέντου, ἕως τοῦ καὶ χινομετρικῶν θεάτρον τῆς.

Ἡ δ. Σαματιοπούλου (Ντόλυ) καὶ μωροῦσι τὰ γείνη ἴσως. Ἀλλὰ γρήγορα, δώσατέ μας τὴν ἐπαγγελματικὴν σχολήν. Τὸ παίξιμό τῆς θυμίζει τὸ παίξιμο μηθηρίας, εἰς κάθε ἀπλῶς πολιτισμένῃν Κατωσίαν.

Ἀνατριχίλω κάθε ἴσως ποὺ βλέπω εἰς τὰ θεάτρα τῆς Πρωιμότητος εἰς ἑκατομηνιαῖον ψυχῶν ἀσημάσιον παιδάκια ν' ἀπασχολοῦν μὲ τὴν ἀπῆρις ἀδελφότητες των, φωνῆς καὶ παίξιματος, εἰς τρεῖς ὄρατος καὶ πλέον (αὐτὸν θὰ ἔραρε νὰ εἶνε ἡ ἀπῆρις ἀδελφότητες, ἡ ποὺ φρεσκά τῆς ὅλης ἡμέρας των), χιλιοῦς ἀνθρώπους ποὺ ζητοῦν τὰ θεοῦν ὄλιγη Τέχνη...

Ἀδίστατα φρεσκά οὐκ ἡ μόνη θρηνομένη εἶναι, εἰα ἐνα μακρὸ διάστημα τὰ γέροντες καλλιτέτης ἔνοσις ἀπ' ἔξω. Ἀκόμη καὶ τοῦς τελευταίους. Μονον εἶσι ἡ μεγάλας θεατρικῆς καὶ ἡ ἄλλες ἄλλωστε ἡ καλλιτέτης μᾶς ὄρατος θὰ δοθῇ καὶ καμνὸ ἄλλο ἀπὸ τοῦ λόγου τους, θὰ προσέξουσι ἕως τὰ χιλία τους καὶ ἀσφαλῶς θ' ἀποφασίσουσι τότε τὰ δουλέψουσι καὶ τὰ διαρῶθουσι, — ὅσοι ἀπ' αὐτοῦς διαρῶθουσι...